

HEROJI Braneći komšije Bošnjake izabrali časnu smrt

Karadžićevi i Mladićevi zločinci ubijali „loše Srbe“

Njihova žrtva ostat će u analima kao opomena kako ubicama ništa nije sveto, pa ni njihovi sunarodnici koji drugačije misle i usude se dići glas protiv zločina

Zločinačke poruke kravnika Radovana Karadžića i generala smrti Ratka Mladića, ali i brojnih njihovih poznatih i manje poznatih pomagača i direktnih izvršilaca pokolja i genocida tokom agresije na našu zemlju, nisu dopirale do ušiju onih Srba koji ni u najtežim trenucima nisu htjeli prodati svoju čast i obraz.

Oni su izabrali časnu smrt, štiteći svoje komšije, prijatelje, kumove, kolege drugih nacionalnosti, kojima su „psi rata“ bili namijenili klanje, najsurovija ubistva, mučenja, silovanja...

Njihova žrtva ostat će u analima kao opomena kako ubicama ništa nije sveto, pa ni njihovi sunarodnici koji drugačije misle i usude se dići glas protiv zločina. A takvih primjera je mnogo.

Karadžićeva poruka

Sučaj Srđana Aleksića, glumca-amatera i talentiranog plivača, koji je tek bio zakoračio u život, zauvijek će budućim pokoljenjima svjedočiti o herojstvu ovog trebinjskog mladića, ali i o najnižim ljudskim porivima, zvjerstvima i zločinima onih koji nisu imali milosti ni prema Srbima koji su se usprotivili zlu.

Srđan, ali i mnogi drugi Srbi koji su doživjeli istu sudbinu i glavom platili svoju ljudskost, danas bi bili živi da su htjeli čuti i poslušati poruku zlikovca Radovana Karadžića iz 1992. godine: „Treba ubiti svakog Srbina koji spome-

prijatelja čija je jedina krivica što se drugačije zove. Tog kobnog dana ulicom između prepune trebinjske pijace i policijske stanice trojica naoružanih bradatih spodoba vodila su svezanog mladića. Neko iz obližnjeg kafića uzviknuo je: „Uhvatili su Alena Glavovića!“ Srđan je ustao i krenuo prema mjestu gdje su uhvatili njegovog prijatelja Bošnjaka. Na stolu je ostavio neispijeni sok.

Narod se pijanim bradonjama sklanjao s puta, bježao ustranu. Dvojica policajaca izašla su pred stanicu i gledala jedan drugoga, ali ništa nisu poduzimali kako bi spasili nedužnog mladića. Zlikovci su Alena doveli blizu stanice, jedan je iz pojasa izvadio nož, drugi je puškom prijetio, treći je onome s nožem pomagao da nemoćnog mladića obori. Četnik s nožem vrištao je: „Ovako ćemo sve balije klati!!!“

U tom trenutku Srđan je pritrčao, udario jednog, pa drugog i prije nego što se bacio na trećeg zlikovca s puškom uzviknuo je svom prijatelju: „Bježi, Alene!“ Alen se podigao i potrčao i nestao u uličici pored pijace.

Bradate spodobe tada su se okrenule prema Srđanu i počele ga nemilosrdno udarati kundacima i vojničkim cokulama. Niko se od prisutnih nije pomjerio, a sve to gledali su policajci pred stanicom. Srđan je nepomičan ostao ležati na asfaltu. Umro je sedam dana kasnije, 27. januara, od

Srđan Aleksić: Spasio prijatelja Bošnjaka

vršeci svoju ljudsku dužnost“.

Ubice Srđana Aleksića su izvedene pred sud i osuđene na mlađe kazne. Oslikavajući vrijeme četničkog ludila, advokat optuženih je tada rekao: „Tako mu i treba kada je branio balije“. Ubice Srđana Aleksića i danas žive u Trebinju i okolini i slobodno se kreću.

Zločin bez kazne

Na ovu, ali i priče koje slijede, podsjetio nas je Avdo Huseinović, koji se posvetio otkrivanju istine o zločinima nad Bošnjacima, i borac protiv zaborava. Huseinović je, podsjetimo, autor knjige „Dželiti naroda mog“, te filmova „Vanžemaljci iznad Sarajeva“ i

ce i okoline. Ovaj zločinac se dovodi i u vezu s ubistvom ratnog komandanta Žepe, rahmetli pukovnika Avde Palića. Iza pokojnog doktora Zorana ostala je supruga Vlasta, sin Aco i kćerka Gordana - kaže Huseinović.

Krvnik iz Višegrada Milan Lukić 20. jula 2009. godine osuđen je na doživotnu kaznu zatvora pred Haškim tribunalom zbog spaljivanja 119 civila u Višegradu, od kojih su većina bili žene, djeca i stari, zatim za ubistvo 12 muškaraca i jedne žene, te za mučenja zatvorenika u logoru Uzamnica.

Huseinović podsjeća da Lukić, nažalost, nije osuđen za otmicu i ubistva Bošnjaka iz sela Sjeverin kod Ruđog i 19 putnika iz stanice Štrpci, nedaleko od Priboja u Srbiji. On nije osuđen ni za ubistvo Stanka Pecikoze, prijeratnog predsjednika SDS-a Višegrad.

Mokre Gore, Milan Lukić je uhapšen i nakon nekoliko mjeseci pušten bez ikakvog objašnjenja - priča Huseinović.

Strašne torture

Milutin Vuksić bio je moler u Bratuncu, rodnom iz sela Slapašnica. Znali su ga kao tihog i povučenog. Bratunački logoraš Adil Suljić se sjeća kada su u najveće bratunačko mučilište Bošnjaka, fiskulturnu salu Osnovne škole „Vuk Karadžić“, uveli izmučenog Milutina. „Ovako prolazi Srbin koji pomaže muslimanima“ - rekli su zločinci i pred svima izrešetal Milutina.

- Milutinova smrtna presuda je bila što je desetak svojih komšija uspio preko Ljubovijskog mosta s porodicama spasiti prebacivanjem u Srbiju, tokom druge polovine aprila 1992. godine u danima kad su četnici na bratunačkim ulicama ubijali sve što je

Sekula Stanić iz revolta zapalio svoju kuću, jer su gorjele bošnjačke

Gledajući u maju 1992. kako u Foči gore zapaljene kuće njegovih komšija Bošnjaka, on je od stida i očaja sam zapalio svoju kuću, sjeo na stolicu i gledao kako i ona zajedno sa ostalim kućama izgara do temelja. Bio je to veličanstven gest uglednog

fočanskog Srbina, ljekara Sekule Stanića.

Doktor Sekula je bio pedijatar i direktor fočanske bolnice. O ovom hrabrom čovjeku često i danas svjedoče njegove kolege, doktori Reuf Tafro, Asim Pilav, Fadil Kučuk....

- Dr. Sekula Stanić pr-

emlačen je i ubijen u julu 1993. u Foči, zato što je spašavao život svojim kolegama, ljekarima bošnjačke nacionalnosti. Ubili su ga fočanski katili koji su pobili hiljade fočanskih Bošnjaka godinu prije nego što su kobna zrna ispalili i na doktora - kaže Huseinović.

Unakazili tijelo „srpskog izdajnika“

Zločinac Ratko Mladić veći dio jula 1993. godine proveo je na sarajevskom ratištu, a direktno je komandovao ofanzivom na Golo brdo na Žući. Iz rova na Glavici, malom brežuljku na kapiji Vogošće, odmah na početku Mladićeva ofanzive koja se smatra

najžešćom na opkoljeno Sarajevo, nestali su borci 1. Slavne motorizovane brigade Armije RBiH Mihađo Golubović, Muhidin Kabil i Ramiz Pindžo.

- Pindžo i Kabil su ubijeni tokom srpske akcije, a Golubović je zarobljen, da bi nakon dese-

tak dana i on bio ubijen u Vogošći. Njegovo tijelo je bilo toliko unakaženo da se u potpunosti može zaključiti da je od svojih sunarodnika, kao „srpski izdajnik“, umro mučen najtežim i najužasnijim mogućim metodama - Huseinovićeva su riječi.

ne riječ komšiluk“. Takvu poruku itekako su poslušali njihovi dželiti, koji su ih kaznili zato što se nisu našli na istoj strani s njima - na strani zla.

Mladi Aleksić, heroj BiH iz Trebinja, na smrt je pretučen 21. januara 1993. godine samo zato što se drznuo da od „svojih“ zaštititi

teških povreda koje su mu četnici zadali. Spasio je život svog prijatelja Alena, trebinjskog jetima koji je odrastao bez oba roditelja.

Srđanovo herojstvo dodatno je uvećao njegov otac Rade Aleksić. Opraštajući se od sina, onima koji su se usudili doći na sahranu kazao je: „Moj Srdo je umro

„Krvavi ples po Šeheru“, u kojima govori o zvjerstvima počinjenim nad Bošnjacima.

Prva žrtva iz redova „loših Srba“ u Rogatici je ujedno bila i prva žrtva rata u ovom gradiću. Riječ je o doktoru Zoranu Gavriću, rođenom 23. maja 1945. godine u Visokom. Zoran je

dskost i poštenje koštali su ga života. U potrazi za svojim prijateljem Čamilom Poljom, medicinskim tehničarem koji je nekoliko dana ranije nestao u četničkom jezgru Borike, početkom maja 1992. godine, gubi se i Zoranov trag. Nakon desetak dana, njihova tijela su pronađena u mrtvačnici na Sokocu. Prvo je ubijen Zoran, pa Čamil. Zoran je sahranjen u Rogatici, dok se o Čamilovim posmrtnim ostacima do danas ništa ne zna.

- Prema svim pretpostavkama, iza njihovog ubistva stoji pukovnik Rajko Kušić, komandant Rogatičke brigade Vojske RS, četnički zločinac pod čijom će komandom tokom ljeta 1992. godine biti ubijene na stotine Bošnjaka Rogati-

- Lukić je sa svojom bandom ubio Pecikozu zato što je štitio svoje komšije Bošnjake u selu Velji Lug. Salem Ahmetpahić svjedoči da je do 25. jula 1992. godine živio s roditeljima i suprugom u selu Velji Lug kod Višegrada. Iako su okolna sela bila prazna jer je bošnjačko stanovništvo napustilo svoje kuće iz straha, po Salemovom svjedočenju mještani sela Velji Lug su ostali jer su uživali zaštitu komšije Stanka Pecikoze. Odmah nakon njegovog ubistva, 25. jula 1992. godine selo su napali Lukićevi četnici, među kojima se nalazio i osuđeni ratni zločinac Boban Šimšić. U aprilu 1993. godine, pod sumnjom da je ubio Stanka Pecikozu na lokalitetu

nesrpsko. Milutin je nekoliko komšija spasio tako što je ih je od arkanovaca, „Belih orlova“, Mungosovih „Crvenih beretki“ i Deronjićevih krvnika uspio sakriti na neka sigurna mjesta, te ih poslije prebaciti prema srebreničkoj općini - navodi Huseinović.

Ovo su samo neki od poznatih primjera ljudskosti i junaštva. „Loše Srbe“ koji su imali sreću da prežive zlo njihovi sunarodnici izločinačkog uma i danas smatraju otpadnicima vlastitog naroda. To su oni njihovi sunarodnici koji umjesto svojih istinskih heroja Srđana Aleksića, doktora Zorana Gavrića, Stanka Pecikoze, Milutina Vuksića i njima slične čak i danas slave istinske ratne zločince. **R. ADŽOVIĆ**